

เทศน์อบรมฆราวาส ณ วัดป่าบ้านตาด
เมื่อวันที่ ๒๙ มีนาคม พุทธศักราช ๒๕๕๑

ต้องรู้ด้วยพุทธโธ

ก่อนจึงหัน

พระเท่าไร (๔๑ ครั้ง) พระทั้งเข้าทั้งออกอยู่อย่างนั้น พระวัดป่าบ้านตาดใครไม่มีสติปัญญาแล้วมันตายกองกันอยู่ในบาตรนะ ถ้าใครมีสติปัญญาเอาตัวรอด อาหารเหลือเกิน ธรรมไม่ได้เจริญเพราะอาหารมากนะ ธรรมเจริญเพราะอาหารน้อย พอเขี้ยวๆ ทุกอย่างๆ ความเป็นอยู่ของพระเขี้ยวทุกอย่าง นั่นละธรรมเจริญตรงนั้น จำให้ดีๆ คำพูดเหล่านี้ ครูบาอาจารย์ท่านเคยผ่านมาแล้ว ชื่อเสียงโด่งดังทั่วประเทศไทยมีแต่อย่างนี้ เขี้ยวๆ ที่จะให้อิ่มในตำรานี้ โอ๊ย น้อยมาก คือท่านไม่เอา ท่านดูจิตกับธรรม ร่างกายฉันมากฉันน้อยเป็นอย่างไรการภาวนา ท่านเอาจุดภาวนา ท่านว่าอาหารสัปายะ อาหารเป็นที่สบาย ไม่ใช่สบายกินแล้วท้องเป่งไม่ได้นะ อาหารเป็นที่สบายกินแล้วธาตุชั้นนี้ก็ไม่น่าเจ็บ การประกอบความเพียรก็สะดวกดี นั่นต่างหากอาหารสัปายะ

นักปฏิบัติให้พากันพิจารณาตัวเองให้ดี จิต สติอย่าให้พรางจากกัน ถ้าจิตกับสติติดกันอยู่แล้วไม่ค่อยพลั้งเผลอ ทำอะไรไม่ค่อยผิดพลาด สติเป็นสำคัญมากทีเดียว ไม่ว่ากิจการงานอะไรสติเป็นสำคัญๆ หน้าที่การงานถ้าสติดีแล้วจะเป็นไปเพื่อความเรียบร้อยทั้งส่วนหยาบ ส่วนกลาง ส่วนละเอียด ถ้าสติไม่มีไม่เป็นท่าละ เราก็ไม่ค่อยได้สอนพระ มันยุ่งเป็นแกงหม้อใหญ่ทั่วประเทศไทยรวมอยู่ทั้งหมด ก็เลยไม่รู้จะเทศน์จะสอนใครบ้าง พระเลยอดอยากอรรถธรรม เราไม่ค่อยได้แสดง

การแสดงธรรมสอนพระกับสอนฆราวาสนี่ต่างกัน สอนพระเป็นผู้ออกแนวรบแล้วธรรมะตั้งแต่พวกนิวเคลียร์นิวตรอนทั้งนั้นของผู้ออกสงครามแล้ว ผู้นอนจมกับเสื้อกับหมอนก็มีแต่หาพินหาไฟหาโลงผีมาไว้เท่านั้น จำเอานะทั้งสองนี้ มันอยู่กับเราทุกคนนั่นแหละ เวลานี้ไม่ค่อยได้สอนพระอะไรนักหนา ให้ตั้งใจกันภาวนา อย่างอยู่กับอะไรสำหรับวัดนี้เราไม่ให้ยุ่งกับหน้าที่การงานต่างๆ ให้ยุ่งอยู่กับหัวใจที่กิเลสมันพัดกันอยู่นั่น เอาให้ดีขึ้น

เราเปิดโอกาสให้หมดสำหรับพระในวัดนี้ไม่ให้มายุ่งกับการงานอะไร ใส่เข้าไปให้ทำความเพียร แม้แต่คนมาเที่ยวนี้ก็มิให้เข้า ให้อยู่ในบริเวณนี้ เราก็กวักหมดเพื่อความสะดวกในการประกอบความเพียรของพระ เราเปิดโอกาส เราไม่ได้สอนอย่างเน้นอย่างหนักเหมือนแต่ก่อน ก็เปิดโอกาสให้พระได้ทำความเพียรด้วยดี ไม่ให้ใครเข้าไปยุ่งภายใน เรื่องความหนักแน่นในความเพียรเราไม่เคยจิตจาง

เพราะฉะนั้นเวลาเดินไปตามที่ต่างๆ เห็นพระเห็นเณรเรานี้มันหาคเป็นของมันเอง สังขารร่างกายรุ่มง่ามตัวมดเต็ม ส่วนใจอย่าเข้าใจว่าจะเป็นนะ มันแพสๆๆ พุดเสียบ้างวันนี้ การฝึกมาถึงขนาดนั้นนะ จิตใจนี้มันแพรวพราวๆ มองดูอะไรสติติดปั๊บๆ ปัญญาติดปั๊บ ไม่ได้ดูแบบเชื่อๆ ซ้ำๆ ที่นี้เวลาเห็นพระในวัดของเราที่เราได้แนะนำสั่งสอน มันเชื่อๆ ซ้ำๆ ถึงดูไม่ได้ หูหนวกตาบอดเอาอย่างนั้นละ มันเลอะมันเทอะนะ ใครที่ทรงมรรคทรงผลถ้าไม่ใช่พระปฏิบัติของเราอย่าหวังวางั้นเลย ถ้าจมอยู่กับขามูขาวัวเอาละจมพวกนี้ จมอยู่กับความอดอยากขาดแคลนทางด้านวัตถุกับความเป็นอยู่พรวาย เอา เหือดแห้ง แต่ธรรมะนี่กระจ่างๆ นั้นละดี พวกกันจำ

เรื่องการขบการฉันทการอดให้พากันพิจารณา การอดอาหารนี้ดี แต่จะอดนานๆ ไปท้องเสีย มีอดบ้างอิมบ้าง ฝอนอาหารบ้าง สำหรับนักภาวนาจะสมบูรณ์พูนผลไม่ได้ ความสมบูรณ์พูนผลให้อยู่กับธรรมในหัวใจ ภายนอกอาศัยอะไรพอเป็นไปๆ เท่านั้นพอๆ แต่ใจอย่าให้บกพร่อง อันนี้สำคัญมาก ท่านว่าอาหารสัปายะ คืออาหารการบริโภคความเป็นอยู่ให้เชียมๆ ละดี แต่ธรรมคือพวกความพากความเพียร ความอดความทน สติตั้งนี้ให้แนบแน่นอยู่ภายในจิตใจตลอด นี่คือผู้ปฏิบัติเพื่อมรรคผลนิพพานจริง ๆ

นี้ได้ธรรมมาเทศน์สอนหมู่เพื่อนอยู่นี้รอดตายมานะ แล้วเป็นนิสัยอย่างนี้ด้วยทำอะไรทำเล่นไม่เป็น ครูบาอาจารย์ได้รั้งเอาไว้ เรานี้พ่อแม่ครูจารย์รั้งๆ มันเอาจริงมาก เป็นอย่างไรว่าอะไรถ้าลงได้ตัดสินใจแล้วพุ่งๆ เลย ครูบาอาจารย์ผู้ใสเราขึ้นเพื่ออรรถเพื่อธรรมต้องได้รั้งเอาไว้ๆ มันผาดโผน ตั้งใจปฏิบัตินะ อยู่ที่ไหนๆ ให้มีสติติดตัว สติติดกับใจท่านเรียกว่าความเพียร ความเพียรอยู่ที่สติกับใจติดกัน ไปที่ไหนเป็นความเพียร ประกอบหน้าที่การงานไม่ค่อยผิดพลาด ถ้าสติติดอยู่ปัญญาจะสอดแทรกกันไป ถ้าแบบทำอะไรก็ทำสักแต่ว่าทำใช้ไม่ได้นะ

มันจะหมดแล้วนะมรรคผลนิพพาน พระพุทธเจ้าประกาศธรรมสอนโลกมานี้ นานเท่าไร มีแต่ธรรมที่เลิศเลอสุดยอด แต่พวกพุทธบริษัทเรานี้เหยียบหัวพระพุทธเจ้าไป มันไม่ฟังเสียงพระพุทธเจ้านะ เลอะๆ เทอะๆ อยู่เต็มบ้านเต็มเมือง เกิดคดีอิทธิกรกันเต็มบ้านเต็มเมือง มีแต่พวกเหยียบหัวธรรมไปทั้งนั้นละ ถ้าฟังเสียงธรรมแล้วจะฟังเสียงกัน เหตุผลกลไโกะไรฟังกัน คนเราอยู่ด้วยการฟังกัน ไม่ว่าส่วนใหญ่ส่วนย่อย

แม้ที่สุดผิวกับเมียต้องฟังกัน อย่าอวดก้ามว่าตัวเป็นผิว อวดก้ามว่าตัวเป็นเมีย หยิกข่วนเก่งว่าอย่างนั้นไม่ได้นะ มันไม่ขึ้นอยู่กับลิ้น มันไม่ขึ้นอยู่กับเล็บนะ ขึ้นอยู่กับธรรม ใครผิดใครถูกให้ยอมฟังเสียงกัน อยู่กันจนกระทั่งวันตาย อย่าอวดก้ามไม่เป็นท่า

นะ ต้องเอาธรรมเข้าติดแนบ ใครผิดใครถูกยอมรับกันๆ ผิดขนาดไหนก็ว่าตัวถูกตลอดๆ ตัวนี้ตัวทำโลกให้ลุ่มจม ครอบครวัผัวเมียอยู่กันไม่เป็นสุข เอาละให้พร

หลังจ้งหัน

ทองคำที่กำลังเข้าคลังหลวงเวลานี้ จากพี่น้องทั้งหลายที่ชวนขายหามาจากที่ต่างๆ ทองคำที่มอบเข้าคลังหลวงแล้ว ๑๑,๖๓๗ กิโลกรัม หรือ ๑๑ ตัน ๖๓๗ กิโลกรัม หลังจากมอบแล้วได้ทองคำประเภทน้ำไหลซึมเพิ่มเข้าอีก เมื่อวันที่ ๒๘ มีนาคม ๔๙ กิโล ๑๙ บาท ๗๒ สตางค์ รวมทองคำทั้งหมดที่มอบแล้วและยังไม่ได้มอบเป็น ๑๑,๖๘๖ กิโล ๕๒ บาท ๖๑ สตางค์ ทองคำ ๑๑,๖๘๖ กิโล คิดเป็นเงินบาท ๑๑,๒๖๙,๐๔๓,๕๒๐ บาท

เราอ่านงูๆ ปลาๆ ไปอย่างนั้นละ ไม่ทราบผู้ฟังเข้าใจไม่เข้าใจก็ไม่ทราบแหละ ทองคำที่มอบเข้าคลังหลวงแล้ว ๑๑,๖๓๗ กิโลกรัม หรือ ๑๑ ตัน ๖๓๗ กิโลกรัม หลังจากมอบแล้วได้ทองคำประเภทน้ำไหลซึมเพิ่มเข้าอีกเมื่อวันที่ ๒๘ มีนาคม เป็น ๔๙ กิโล ๑๙ บาท ๗๒ สตางค์ รวมทองคำทั้งหมดที่มอบแล้วและยังไม่ได้มอบเป็น ๑๑,๖๘๖ กิโล ๕๒ บาท ๖๑ สตางค์ ทองคำ ๑๑,๖๘๖ กิโล คิดเป็นเงินบาท ๑๑,๒๖๙,๐๔๓,๕๒๐ บาท

เราอ่านไปอย่างนั้นละเขาเขียนมาให้อ่าน อ่านตรงไหนไม่ชัดเราก็อ้ออๆ ไปเรื่อย ถ้าเขาว่าทำไมอ่านอย่างนั้น ก็เขียนอย่างนี้ หาทางออกจนได้ ตัวไหนไม่ชัดก็อ้ออๆ ตัวไหนชัดก็อ่านไปเรื่อย เรามั่นไม่จนละเรื่องการอ่าน ขอแต่เขียนมาเถอะ อ่านนี้ไม่จน อ่านตรงไหนที่เขาเขียนไม่ชัดเราก็อ้ออๆ ก็เป็นอย่างนั้นนี่ แล้วทำไมอ่านอย่างนั้น ก็เขียนอย่างนี้ แน่ะมันก็ไม่ยากอะไร

กุฎิเรานี้เราขึ้นอยู่ตั้งแต่ปี ๒๕๐๖ สองพันห้าร้อยห้าสร้าง ห้าร้อยหกขึ้นอยู่ ถึงวันนี้ห้าร้อยห้าสิบเอ็ดก็ปี (๔๕ ปีเจ้าคะ) กุฎิเรานี้ขึ้นลงๆ ไม่เป็นไร แต่ปีนี้ปีเป็นอารมณ์มากเข้าแล้ว ขึ้นได้พอไปถึงพื้นหอบแล้ว ขึ้นไปอีกก็หอบแล้ว มันหนัก แก่งกำลังหมดตกลงจะอยู่ข้างล่าง เข้าออกข้างล่าง ข้างบนไม่ขึ้นแล้ว มันอ่อนลงๆ จะได้เข้าข้างล่างแล้ว ขึ้นข้างบนไม่ไหว อย่างนี้ละมันอ่อนลงๆ กำลังจะทำพื้นใหม่อยู่ข้างล่าง ก็คงจะทำตอนเราไปกรุงเทพ พระเตรียมไม้ไว้หมดแล้วที่ศาลาเต็มไปหมด ข้างบนก็เก็บเอาไว้ อย่างนั้น ขึ้นหอบแล้ว พอเราไปกรุงเทพพระก็จะเริ่มสร้าง กลับมาก็เข้าเลย กำลังอ่อนมากนะ เรื่องกำลังรู้สึกอ่อนมาก เดินจากกุฎิมานี้ก็อ่อน ออกมาฉันท้งหันอ่อน ลูกขึ้นตอนเช้า จะเดินไปที่นั่นที่นี้ก็อ่อน อ่อนไปหมดแล้ว สะเปะสะปะร่างกาย ไปศาลาหลังใหญ่กลับมาเหนื่อย มันหมดกำลัง

เราได้คำนวณกำลังวังชาของเรา เคยได้พูดให้ลูกศิษย์ฟัง คืออายุ ๒๓ ปีกำลังเต็มที่เลย เหมือนว่าติด กำลังมันติดขึ้นของมัน อายุ ๒๓ ปีเรื่อย ๆ ไป ถึง ๔๖ ปีลด เราเดินจากวัดไปสะพานที่เขื่อนบ้านจั่น แต่ก่อนเขายังไม่ได้ทำเขื่อน มันมีทางไป มีสะพานพอไปถึงนั่นปีบ ๑ ชั่วโมงพอดีจากวัดนี้ไป ตั้งแต่เราสร้างวัดเรื่อย จนกระทั่งถึงอายุ ๔๖ พอ ๔๖ เริ่มรู้ เราเดินไปนี่พอไปถึงนั่นปีบจะได้ ๑ ชั่วโมง ทรงอยู่หลายปี พออายุ ๔๖ ยังไม่ถึงมาดูนาฬิกาถึงแล้ว มองเห็นไปนี่นาฬิกาถึงแล้ว แล้วต่อไปห่างเข้ามานาฬิกาถึงแล้ว มองเห็นนั่น ต่อมาก็เลยมีรถ เขาทำถนนผ่านไป ที่นี้ปัญหาของการเดินกำหนดเวลาก็เลยหมดไป แต่ก่อนไปตามถนน เดินไป อายุ ๔๖ ลด

คือเรามีกำหนดสะพานนั่นละ ไปถึงสะพานนั่น จากนั้นไปถึงสะพานนั่นเรื่อยมาละ ๑ ชั่วโมง พอถึงสะพานปีบ ๑ ชั่วโมง เรื่อยมา พอถึงอายุ ๔๖ ยังไม่ถึงสะพานนาฬิกาได้แล้วได้เวลา มันหดเข้ามา ต่อจากนั้นก็มียรถผ่านไปมาเลยไม่กำหนดละ แต่ ๔๖ กำลังลดนะ ร่างกายของเราเนี่ยทางฆราวาสก็หนักเป็นธรรมดา ทั้งเขาทั้งเราหนักไปด้วยกัน แต่มาเป็นพระนี่รู้สึกว่ามันหนักมาก งานของเราหนักมากทำความเพียร จนพ่อแม่ครูจารย์รังเอาไว้

ถ้าวันนั้นก็ฟาดตลอดรุ่ง ๆ จนกันแตก นี่ท่านก็รังเอาไว้ ทั้ง ๆ ที่ท่านใส่เราขึ้นสวรรค์นิพพาน แต่เวลามันผาดโผนมากไปท่านก็รังเอาไว้ มักจะถูกรังไว้เสมอ..พ่อแม่ครูจารย์ คือท่านเป็นจอมปราชญ์ เราเป็นจอมโง่ทำอะไรไม่รู้จักประมาณ ท่านรู้จักประมาณ เหตุที่ท่านจะรังไว้ก็คือว่าวันไหนได้ขัดตลอดรุ่งวันนั้นทุกข์เต็มที่ อันนี้ขึ้นอยู่กับจิต ถ้าวันไหนจิตพิจารณาลงจับติด ๆ แล้วตลอดรุ่งก็ไม่ค่อยสมบุกสมบัน ร่างกายไม่ค่อยบอบซ้ำ

ถ้าวันไหนจิตลงไม่ได้ง่าย หกทุ่มยังลงไม่ได้ นั่งแต่หัวค้ำยังลงไม่ได้ ตีสองถึงลงได้ วันนั้นละบอบซ้ำมาก ถ้าวันไหนจิตลงยากวันนั้นร่างกายบอบซ้ำมาก ถ้าวันไหนจิตจับติด ๆ แล้วลงเรื่อย ๆ วันนั้นพอลุกขึ้นไปเลย ลุกแล้วเดินไปเลย ถ้าหากว่าวันไหนมันลงยาก ๆ จะลุกนี้ไม่ได้นะ เราเคยล้มเราไม่รู้เรื่อง พอลุกนี้ล้มตุ้มเลย นึกว่ามันลุกไปได้ ที่ไหนได้มันตายหมดแล้วนี่ จากนั้นเวลาจะลุกออกต้องจับขานี้ดึงออกไป ๆ ทดสอบดู คู้เข้าเหยียดออก ทดสอบดูทุกอย่างแล้วค่อย ๆ ลุก คือมันดัดเราทีหนึ่ง ทีแรกนั่งตลอดรุ่ง ๆ มันตายหมดแล้วนี่ เวลาจะลุกปีบปีบลุกแล้วล้มตุ้มเลย มันสอนเสียบ้าง

นั่นละนั่งทำภาวนาเอาจนกระทั่งกันแตก นั่งตลอดรุ่ง ๆ นี่พ่อแม่ครูจารย์ก็รังทั้ง ๆ ที่ท่านส่งเรา แต่เวลาทำมันผาดโผน รังเอาไว้ ๆ ความเพียรที่หนักมากพรรษา ๑๐ หรือ ๑๑ บ้านนามนลื้มแล้ว (พรรษา ๑๐ ครบ) อันนั้นหนักมาก ได้เด่น ๆ ในพรรษา ๑๐ เพราะทั้งร่างกายและจิตใจหนักพอ ๆ กัน กลางคืนนั่งตลอดรุ่ง ๆ ไม่ทราบวาก็คืน

กลางวันไม่นอน เว้นแต่วันไหนนั่งตลอดรุ่งกลางวันจะพักให้ ถ้าไม่นั่งตลอดรุ่งกลางวันจะไม่พักนอน เวลามันวิ่งออกมาเดินจงกรม หรือลงไปอาบน้ำเสีย เอากันอย่างนั้น

พรพรหมนั้นจะเป็นพรพรหมที่หนักทั้งทางร่างกายและจิตใจ จิตใจก็หมั่นกันอย่างหนัก ร่างกายก็หมั่นกันแบบร่างกาย นักพรพรหมที่ ๑๐ มันเด่นเป็นระยะๆ ความเพียรเรา ตอนนี้นำตั้งรากตั้งฐาน เพราะฉะนั้นมันถึงแรงใหญ่ พอจากนั้นไปแล้วจิตก็ค่อยละเอียดลออ แต่ความเพียรก็ไปตามความละเอียดนะ จะให้มันถอยมันไม่ถอยละ มันไปแบบความละเอียด เลยสุดท้าย หมั่นตัวทั้งวันทั้งคืน แน่เป็นอย่างนั้น

กลางคืนมันจะนอนไม่หลับ เพราะจิตกับธรรมพืดกัน กลางคืนนอนไม่หลับ คือจิตมันไม่ยอมนอน ก็เลยกับธรรมอยู่ในจิตนี้มันพืดกันตลอด ตั้งแต่หัวค่ำจนกระทั่งสว่างไม่ยอมนอนเลย นั่นก็มี กลางวันมันก็จะไม่นอนอีก สุดท้ายก็รั้งไว้ด้วยพุทโธ พุทโธนี่รั้งได้ ที่จะห้ามไม่ให้มันออก มันค้นทางด้านปัญญาะนี่ หมายถึงด้านปัญญา มันหมั่นของมันตัวๆ เหมือนรถมันวิ่งเต็มสัดเต็มส่วนมาแล้วนี่ใครรั้งไม่ได้นะ เหยียบเบรกทันทีลงคลองเลยใช้ไหมล่ะ อันนี้ก็อย่างนั้นเหมือนกัน

เวลารั้งก็รั้งอย่างนั้นละ กลางคืนไม่หลับ กลางวันยังจะไม่หลับอีก ต้องรั้งด้วยพุทโธ รั้งด้วยพุทโธอย่างไร จะห้ามเฉยๆ มันไม่อยู่ มันพุ่งๆ สติปัญญา ต้องห้ามด้วยพุทโธ เราทำมาแล้วจึงได้มาสอนหมู่เพื่อน ทำอย่างไรมันไม่หยุดมันพุ่งของมันตลอดจะทำอย่างไร เอาพุทโธรั้งไว้เพื่อให้มันหยุด เอาพุทโธตั้งทอดสมอไว้ สติอยู่กับพุทโธอะไรอยู่กับพุทโธไม่ให้มันออก ให้อยู่กับพุทโธอย่างเดียวแล้วจิตก็ค่อยสงบเข้ามาๆ งานการที่มันหมั่นตัวๆ ค่อยเบาลงๆ เข้ามาอยู่จุดเดียว อยู่จุดพุทโธ พอพุทโธนี้แน่นเลย

ที่นี้เหมือนถอดเสื้อถอดหมามา ที่งานมันซูลมุนวุ่นวายเข้าหาพุทโธรั้งเอาไว้แล้วหยุด หยุดแล้วก็รวม จากนั้นหากว่าเราจะนอนก็นอนได้ตอนนั้น พอจิตถอยออกมาชนิดหนึ่งแล้วกำหนดจิตให้มันอยู่กับพุทโธเบาๆ แล้วก็หลับได้ ถ้าไม่เช่นนั้นหลับไม่ได้ นี่ละการทำมาแล้วมันพูดได้เต็มปากนะ ไม่ต้องไปถามใคร เราเป็นคนทำเอง รั้งด้วยพุทโธถึงอยู่ สติปัญญาเวลามันออกเดินแล้วรั้งไม่อยู่นะ มันหากหมั่นของมันตัวๆ กลางคืนกลางวันไม่หลับไม่นอน คือมันจวนจะไปแล้วนั้น อย่างไรก็ตามมันก็ไม่อยู่ มีแต่จะไปทำเดียว

นิพพานเหมือนว่าสาธุไม่ได้พูดโอ้อวด เหมือนว่าอยู่ชั่วเอี่ยม นิพพานนี้อยู่ชั่วเอี่ยมๆ การหลับการนอนการพักผ่อนไม่มีความหมายนะ มันพุ่งๆ นั้นเวลามันรุนแรงที่นี้เวลาเอาจริง ๆ มันจะตายแล้วนี่ ต้องรั้งด้วยพุทโธ เอาพุทโธออกมาบริการพุทโธๆ จิตค่อยสงบเข้าหาพุทโธ แล้วสงบแน่นเลย ที่นี้เหมือนถอดเสื้อถอดหมามา พอพุทโธรั้งไว้แล้วสติอยู่กับพุทโธแล้วเหมือนถอดเสื้อถอดหมามา สงบเย็นสบาย เอา

ละที่นี้เราจะหลับนอนก็หลับตอนนั้น พอมันเบาๆ มาสักหน่อยเอาพุทโธเบาๆ ให้หลับไปกับพุทโธ ถ้าปล่อยมันจะฟุ้งๆ ทางด้านปัญญา

มันเป็นอย่างนั้นละ มันถึงได้ชักขอให้มันเป็นในจิตเถอะนะ ถึงขั้นมันไม่หยุดไม่หยุดนะจิต สติปัญญานี้จะหมุนของมันตลอดเลย กิเลสอยู่ที่ไหนเหมือนกับเชื้อไฟอยู่ที่นั่น ไฟจะตามเข้าไปเผาไหม้หมด สติปัญญาตามเข้าเผากิเลส เลยเพลิน การหลับการนอนเลยนอนไม่หลับ จนกระทั่งรวมยอดเอาเลยฟาดเสียจนสุดส่วน บทเวลามันเป็นก็เป็นอยู่ที่วัดดอยธรรมเจดีย์ แปลกอยู่นะวัดนี้ เกิดความอัศจรรย์ของจิตธรรมดาๆ จิตที่มันว่างไปหมด อัศจรรย์ตัวเองก็ไปอัศจรรย์อยู่ที่วัดดอยธรรมเจดีย์

คือมันว่างหมดจริงๆ เห็นแต่ความอัศจรรย์ในจิตสว่างจ้าครอบไปหมด จนออกอุทาน โอโห จิตเรานี้ทำไมมันถึงได้สว่างไสวเอานักหนา อัศจรรย์เอานักหนา มันยืนรำพึงนะ อวิชชา มีอยู่นั้นละ อวิชชา ยังไม่หมด นี่ก็อัศจรรย์พักหนึ่ง ต่อไปที่วัดดอยธรรมเจดีย์นั้นแหละ อันนี้ตอนตี ๔ ที่ยืนรำพึงเจ้าของ อัศจรรย์ใจเจ้าของมันสว่างไสว ตอนนั้นจิตมันว่างหมดแล้ว รูปธรรม-นามธรรมพิจารณาไม่ได้ มันไม่รับ พอแปลบเท่านั้นดับหมดๆ จะไปเป็น อนิจจัง ทุกขัง อนัตตา ได้อย่างไร มันเหมือนแสงหิ่งห้อย แพล็บ พอมันแพล็บดับแล้วๆ ก็เห็นแต่เกิดกับดับๆ ออกไปจากจิตๆ ไล่กันไปไล่กันมาเข้าถึงรังอวิชชาขาดสะบั้นไปเลย

นี่ก็ไปเป็นอยู่วัดดอยธรรมเจดีย์ วัดดอยธรรมเจดีย์รู้สึกจะแปลกกับเรา เราเลยไม่ลืม เป็นวัดที่ฝังลึกในใจของเรา ความเพียรแบบอัศจรรย์อะไรๆ ก็ไปอยู่ที่นั่น จนอัศจรรย์เต็มทีก็อยู่ที่นั่น ถึงขั้นสุดยอดก็อยู่ที่นั่น สุดยอดนี้เราไม่เคยลืม เวลาไม่ลืมเลย ขึ้นมันสุดยอดขึ้นฟ้าดินถล่ม เรื่องฟ้าดินเขาก็อยู่ตามธรรมดาเขา แต่ร่างกายกับจิตกับกิเลสกับธรรมมันอยู่เป็นวงเวท เวลากิเลสมันขาดสะบั้นไปจากใจร่างกายนี้ฟุ้งเลย มันเป็นของมันเอง ร่างกายนี้ติดฝังขึ้นเลย

เราอยู่ธรรมดานี้ พอกิเลสกับจิตขาดสะบั้นจากกัน นี่ละที่ว่าฟ้าดินถล่ม คือร่างกายของเรามันหมุนฟุ้งขึ้นไปเลยเชียว ธรรมดาฟ้าดินเขาก็อยู่ของเขา มันหากมาเป็นอยู่ระหว่างกายกับจิต เราจึงเรียกว่าฟ้าดินถล่ม ให้เข้าใจตามนี้นะ ไม่ใช่ฟ้าดินนั้นถล่ม ระหว่างกายกับจิต กิเลสกับธรรมขัดกัน เวลามันขาดสะบั้นจากกันนี้มันติดฝังเลย นี่ก็ไม่ลืม วันที่ ๑๕ พฤษภาคม ๒๕๔๓ เวลา ๕ ทุ่มพอดี ๕ ทุ่มเป้ง อยู่หลังเขาวัดดอยธรรมเจดีย์ ตั้งแต่นั้นมาก็เลิสดัวใดไม่เคยไผ่ล่อออกมาเลย ตั้งแต่นั้นมาเรียกว่าเรียบวุธเลย นั่นจึงเรียกว่าสิ้นชิ ถ้ายังค้นหาเจออยู่เรียกว่ายังมี ค้นหาไรก็ค้นก็รู้กันอยู่จะค้นหาอะไร ก็มันรู้อยู่แล้วนี่ มันตายชัดๆ แล้วจะไปค้นให้มันฟื้นขึ้นมาได้อย่างไร

นี่ละการประกอบความเพียรสำหรับเรานี้หนักมาก มันเป็นนิสัยอย่างนี้ ทำความเพียรไปคนเดียว พ่อแม่ครุจารย์มันนี้เสริมเลย ถ้าจะไปทางไหน ว่าไปทางนั้น เอ้อ ทางนั้นดี ท่านไปหมดแล้ว ไปก้องค์ ไปองค์เดียว ท่านขึ้นทันทีเลย พอเราว่าไปองค์เดียว เออ ท่านมหาไปองค์เดียวละ ใครอย่าไปยุ่งท่าน นั้น บอกว่าท่านมหาไปองค์เดียว คึกคักขึ้นเลย ใครอย่าไปยุ่งท่านนะ ก็เวลาขากลับมาท่านเห็นชัดๆ คือมีแต่หนังห่อกระดูก คนกำลังหนุ่มอายุ ๓๐ สามสิบกว่าแล้วเป็นหนังห่อกระดูกมา คือมันไม่มีเนื้อหนัง เรียกว่าทรمانกันสุดขีดว่าอย่างนั้น ที่นี้เวลามีใครไปด้วยจะเป็นน้ำไหลบ่า ไหลบ่าๆ คือความรับผิดชอบอยู่อย่างลึกๆ นั้นแหละ รับผิดชอบกันคนเราไปด้วยกัน ถ้าไปคนเดียวป่าช้าอยู่กับเราฝั่งเลย เป็นอย่างนั้นละ

วันนี้พูดอย่างนี้มันน่าจะฟังเอานะ เป็นอย่างไรนักภาวนา นักปฏิบัติ หลวงตาบัวเอาธรรมถอดจากหัวใจมาพูดนะนี้ ยังมาว่าหลวงตาบัวโกหกอยู่หรือ เวลามันเล่นโกหกมันทั้งบ้านทั้งเมืองทั่วโลกดินแดนมันยังเห็นว่าบ้าเป็นของดีหรือ นี่พฤติกรรมของเลิศเลอถอดออกมาจากหัวใจจากความเพียรที่รอดเป็นรอดตายมาแล้วให้ฟัง เป็นอย่างไรธรรมพระพุทธเจ้าเป็นสวากขาตธรรมตรัสไว้ชอบแล้ว ชอบหรือไม่ชอบอยู่ที่ผลนะ เป็นอย่างนี้ มีกาลสถานที่ไหน..อกาลโก ผลได้ตลอดทั้งทางชั่วทางดี ใครทำชั่วได้ชั่วตลอด ใครทำดีได้ดีตลอด ไม่มีที่แจ้งที่ลับ นั้นละให้พากันปฏิบัติ เรียกว่าสวากขาตธรรมตรัสไว้ชอบแล้ว ไม่มีอดีตอนาคต จะเปลี่ยนแปลงอย่างนั้นอย่างนี้ไม่มี ธรรมพระพุทธเจ้าตรัสไว้ชอบ ให้ปฏิบัติตามจะเห็นตามนั้น เอาละให้พร

(ถวายเงินร่วมสร้างกุฏิ ๑๕,๕๑๐ บาทครับ) โอ้ย สร้างก็สร้างไปอย่างนั้นแหละ คนนั้นมาคนนี้มามันก็ไหลไปทางอื่นทางที่เป็นประโยชน์แหละ กุฏิก็เท่าที่จำเป็นเท่านั้นเอง มันมาก็เห็นว่าเงินเหล่านี้มันเป็นประโยชน์แก่ส่วนรวม เราก็เลยไม่ห้าม ปลอ่ย เพราะออกจากนี้มันก็เป็นประโยชน์ส่วนรวมไปหมดดังที่เราเคยทำมาแล้ว ไม่ได้มาเก็บใส่หมกใส่ห่อเรา เราไม่มี เรื่องการเงินการทองนี้เรียกว่าเราจนที่สุด ไม่มี มีเท่าไรออกหมดเลย เพราะเราไม่เก็บ เอาละให้พร

รับชมและรับฟังพระธรรมเทศนาของหลวงตา ได้ที่

www.luangta.com หรือ www.luangta.or.th

สถานีวิทยุเสียงธรรมเพื่อประชาชน *FM 103.25 MHz*

และเครือข่ายทั่วประเทศ